

Neuvěřitelný příběh z Rumunska

Jedna z prvních a nejdůležitějších věcí, které musíte vštípit dětem, když se učí létat s háčkem na krouživý vlek, je, aby rozpoznaly okamžik, kdy je nutno neprodleně šňůru zahodit a okamžik, kdy se šňůra v žádném případě pustit nesmí. Například pokud máte éro s neodjištěnou pojistkou nad hlavou ve stoupáku, „upuštění“ vlečného lanka rovná se téměř jisté ztrátě modelu, zvláště, stane-li se to v termickém dni lehce po poledni.

Přesně to se povedlo mé dceři Marušce na Světovém poháru v rumunské Salontě. Běžel jsem za stále stoupajícím modelem až na okraj puszty, na které se létalo, ale model zmizel i se šňůrou daleko a vysoko v mracích, směrem k maďarským hranicím. Soutěž Majda dolétala s náhradním modelem a na ploše jsme všichni zůstali až do pozdního rozlétávání a rozdělení cen, při kterém už se začínalo šerit. Rozloučili jsme se se známými i organizátory soutěže a odjeli do malého penzionu, asi jediného v Salontě. Brzy ráno jsme plánovali návrat do Čech a Majdin model jsem považoval za nadobro ztracený - do večera mohl překonat desítky kilometrů a přistát někde v nekonečných lánech třímetrové kukuřice. Dřímala ve mě jen malinká naděje, že jej při sklizni někdo najde a zachrání alespoň mechanismy z trupu.

Seděli jsme v hale u večere kolem stolu a Marušce zřejmě začalo docházet, že je s konečnou platností o jedno ze svých dvou letadel chudší. Mezi sousty s asi minutovým intervalem opakovala „kdepak je teď asi moje letadélko“. Tma za okny houstla a Majdiny vzdechy mě drtily - éro je nenávratně pryč a bude nutné postavit kompletně nové, včetně mechanismů a šňůry, kterou už máme také jen jednu. Tak jsem Majdě větu „kdepak je teď asi moje letadélko“ jednou provždy a okamžitě zakázal.

Téměř ve stejném okamžiku se ozvalo zabouchání na dveře vedoucí na poměrně rušnou ulici. Nevěnovali jsme mu pozornost, protože všichni obyvatelé penzionu používali ke vstupu protilehlé dveře na dvůr. Záhy se však z hloubi domu vynořil pan domácí a cestou ke dveřím něco maďarsky říkal a gestikuloval směrem k našemu stolu. Za dveřmi ve tmě stáli dva hlavní pořadatelé soutěže, se kterými jsme se před necelou hodinou na ploše rozloučili a v ruce drželi, podržte se všichni, Majdino „letadélko“ i se šňůrou. Sice trochu zablácené a bez směrovky, ale jinak celé.

Nevím a nechápu, kdo, kde a jak jej našel, jak se dostalo tak rychle k pořadatelům a jak nás vystopovali v penzionu - všichni mluvili anglicky ještě hůř než já a já rozumím rumunsky a maďarsky ještě mnohem hůř než oni anglicky, tedy vůbec. Ať to bylo, jak chce, za tohle neuvěřitelné překvapení mají můj i Majdin nehynoucí obdiv a díky.